

den højeste Dyrtdid. Men dernæst vil jeg gerne sige overfor Udtalelser, der er faldet, som omtrentlig gik ud paa, at for saa vidt der var gamle, som ikke kunde leve af den i Loven fastsatte Rente, havde de kun Fattigvæsenet at ty til, at dette maa jeg bestemt protestere imod. Thi efter min Mening er Forholdet det, at de, der fremdeles opfylder Værdighedsbetingelserne i Henhold til Lovens § 2 og ikke gør sig skyldige i Overtrædelse af Lovens § 8, men altsaa har bevaret deres Værdighedsbetingelser, kan overhovedet ikke komme paa Fattigvæsenet. Thi hvis der er særlige Forhold for disse Mennesker, kan de hjælpes i Henhold til Lovens § 5, 1ste Stykke. Det er ganske givet, at saaledes maa Forholdet være. Og med Hensyn til Overgangsbestemmelserne er Forholdet jo det, at det eneste, der kan tabes i det første Aar, er jo i Virkeligheden kun en Femtedel af Forskellen mellem det, de i Øjeblikket oppebærer, og det, Aldersrenten udgør. Det bliver ikke saadan større Beløb — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Brochmann, der opgjorde det til nogle meget store Tal. Jeg tror, Tiden vil give mig Ret, naar jeg har karakteriseret denne Lov som et meget stort socialt Fremskridt. Jeg har nævnt denne Lov i Forbindelse med Invalideloven og med Loven om Ændringer i Sygekasse- loven, og saa spørger jeg ganske dristigt: Prøv at pege paa en social Lovgivning fra de 7 Aar, den radikale Regering sad, som kan staa ved Siden af disse 3 Love. Jeg kunde fristes til at sige til Socialdemokraterne, naar de kritiserer denne Lov: Bring i Erindring de Minimumstakster, som de Herrer foreslog i 1917—18 (Afbrydelse: Ja, Tak). Ja, se paa de Minimumstakster — og det var jo dog Mening, at Folk skulde leve af dem. Jeg skal, hvis det altsaa bliver fornødent, gerne oplyse, hvorledes disse saa ud, og hvor meget man maatte have for at oppebære disse Minimumstakster, og det var i 1917—18. Jeg henstiller blot til Dem at bringe sig i Erindring, hvorledes Forholdene saa ud den Gang.

Jeg har saa en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen i Anledning af en Udtalelse af ham til det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Naar jeg tager den op, er det ikke, fordi jeg vil tage Brødet ud af Munden paa det ærede Medlem Hr. Korsgaard, men fordi jeg ogsaa har den Ære at være Medlem af Finansudvalget, og da Bemærkningen er rettet til Finansudvalget, vil jeg gerne have Lov til at svare for mit personlige Vedkommende. Det ærede Medlem Hr. Kors-

gaard havde talt om, at det var muligt, Skatterne kunde svigte med et halvt Hundrede Millioner, og det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen henstillede saa til det ærede Medlem Hr. Korsgaard at lægge sig i Selen for ogsaa at faa nedskaaret et lignende Beløb paa Finanslovens Udgiftsside, thi, sagde det ærede Medlem, ellers tror jeg, der vil blive det allerstørste Besvær ved at opnaa den Balance, som vi alle venter efter, som hele den danske Befolkning, alle danske Skatteydere, venter paa at faa virkeliggjort. Det er fuldkommen rigtigt, at hvis Skatterne skulde svigte med 50 Mill. Kr., bliver der ingen Balance, men naar jeg drager Spørgsmaalet frem, er det, fordi jeg gerne vil sige til det ærede Medlem, der fremsatte denne Udtalelse om, at Finansudvalget kunde nedskære Udgiftssiden med 50 Millioner, at det er umuligt, en saadan Magt har Finansudvalget ikke, det kan det ærede Medlem forvise sig om ved at se paa sit Finanslovsforslag. Noget saadant kan ikke ske, og derfor vil jeg gerne henstille til det ærede Medlem blot at give en Antydning af, hvilke Love det ærede Medlem har tænkt muligen kunde tages op til Revision og ændres for derigennem at naa det Maal, det ærede Medlem ønsker, og som jeg ogsaa finder, det vilde være ønskeligt at naa. En Bemærkning saadan i al Almindelighed maa jeg anholde, fordi det ikke kan nytte at stille Finansudvalget en saadan Opgave, da det ikke har en saadan Magt, at det kan løse den. Det ærede Medlem kan jo forvise sig om, hvor mange Fribevil- linger der findes paa Finansloven, og det ærede Medlem vil straks være paa det rene med, at en saadan Opgave er uløselig, der maa ændres Love for at løse den.

Jeg vil i denne Forbindelse minde om, at da jeg første Gang havde Ordet, lod jeg en Bemærkning falde om, at jeg fandt, at man burde tage op til alvorlig Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at nedsætte Konjunkturtillæget. Det har ikke været min Hensigt — og det har jeg heller ikke udtalt —, at hele Konjunkturtillæget skulde tages bort, thi det synes jeg vilde være for meget, men jeg mente, at saaledes som vi i Fjor tog en Trediedel, kunde vi i Aar tage en lignende Part. Derved tror jeg ikke, man vilde gaa Tjenestemændene for nær, thi mit Syn paa Sagen er netop, at man maa betragte Lønningerne ud fra, hvad der indvindes i det frie Erhverv, og som Indtægterne er gaaet ned for Erhvervslivet det sidste Aars Tid — og der er kun Udsigt til, at de vil gaa længere ned endnu —, forekommer det mig, at der er en fuldkom-